

Jordi Miralles (Barcelona, 1962) coordinador general d'Esquerra Unida i Alternativa i secretari tercer de la mesa del Parlament de Catalunya, com a diputat del grup d'ICV-EUiA. Aquest cap de setmana, 8 i 9 de novembre, la formació que encapçala farà la 5a assemblea nacional, a Barcelona.

altres forces polítiques... Qui ho havia de dir, quan defensàvem un control democràtic de l'economia i se'ns en fotien, que ara en trobaríem molts que demanen la nacionalització de la banca per salvar el capitalisme, i apel·len a la liquiditat del *pare estat*, tot i que fa un temps tot era desregulable, etc. Bé, hi ha qüestions que, lamentablement, per la situació de crisi, es van posant més al dia que mai.

—Aquesta crisi us ha servit com a oportunitat per a reforçar el discurs?

—És una oportunitat, sí. Però jo no sóc dels qui penso que com pitjor millor. Més que res, perquè els efectes de la crisi, qui més els rebrà serà la nostra gent. A Catalunya, cada dia, ara, hi ha 1.000 desocupats més. Per tant, no és una bona situació i la volem combatre. Per això ens proposem un seguit d'objectius. D'una banda, volem plantar cara a aquesta crisi econòmica, volem identificar-ne els responsables. Massa vegades, quan es parlava del sistema en el qual vivim, tot es quedava en *el sistema*. Però té un cognom, que és *capitalisme*. I un capitalisme neoliberal que vol dir especulació, enriquiment fàcil, cultura del totxo, etc. Però hi ha uns responsables, no és una plaga bíblica. Per tant, volem identificar els responsables. En segon lloc, treballar per impulsar canvis estructurals, sobre la premissa que l'economia estigui al servei de les persones. Tot això ho fem amb un seguit de propostes que crec que no fan sinó fer retornar el sentit comú, és a dir, que pagui més qui més té, etc.

Més enllà d'aquestes propostes, plantejem la necessitat del compromís de la gent. Però no fem aquestes propostes perquè ara tothom parli de crisi. No, no, nosaltres vam preparar aquestes ponències a final de juliol, quan Zapatero tenia problemes lingüístics per a descriure la situació. Abans no petés la crisi financera, ja denunciàvem que hi havia gent que cobrava 600 euros, que hi havia contractes precaris, pensions de

“Volem identificar els responsables de la crisi”

Amb deu anys d'EUiA, n'hi ha prou per a fer balanços. En aquesta assemblea, quin hi presenteu?

—Un balanç positiu dels tres anys des de la darrera assemblea. Des d'un punt de vista polític i social, EUiA és més present a Catalunya, als ajuntaments, al Parlament, en l'acompanyament de la gestió de govern, a partir de la participació de la coalició; a Espanya, tenim senador a través de l'Entesa, participació en la direcció d'IU; i a Europa. Som ja 4.000 persones, amb unes 800 noves afiliacions des del congrés anterior, que mostren dues coses importants. Som més nacionals que no metropolitans, perquè el creixement percentual més alt

ha estat a les demarcacions del Camp de Tarragona i a les comarques de Girona. I, per una altra banda, ens hem rejuventat, perquè la franja d'edat amb més percentatge és la de 18 anys a 29, amb un 37% entre les noves incorporacions.

Fa deu anys que vam començar. Vam sorgir amb moltes dificultats institucionals, que ens va obligar a fer un gran esforç social que ens ha deixat empremta en això que avui som. Nosaltres érem convidats a ser un PI —fer una trencadissa i desaparèixer—; doncs no. I en aquest moments podem mirar el futur amb nous reptes. I de moltes de les coses que EUiA sempre ha plantejat, hi havia molta gent que se'ns en fotia a la cara: opinadors, tertulians, algunes

500 euros, contractes eventuais... És a dir, gent que s'havia enriquit molt, però moltíssima gent que ho passava malament. A Catalunya hi ha entre el 17% i el 19% de persones pobres.

Ara tenim davant una crisi financera que colpirà els sectors més febles. Però, en el fons, allò que ja demanàvem i proposem –i ens organitzarem millor per aconseguir-ho– és una economia al servei de les persones, que per a nosaltres vol dir donar una resposta d'esquerres a aquesta crisi.

—I com plantegeu aquesta resposta?

—Per poder impulsar aquestes polítiques –és a dir, salaris i pensions de mil euros, per exemple, i limitar els beneficis dels sectors empresarials i dels creixements hipotecaris–, cal organitzar més gent, a fi d'acompanyar un projecte comunitari com aquest. És a dir, les transformacions socials no es fan només des de les institucions. Cal una societat organitzada que faci pressió per assolir aquests canvis. I, gràcies a aquesta pressió, serà més fàcil que bona part de la gestió a les institucions reculli els canvis que vol la gent.

Catalunya va demostrar, fins el 2003, que sortíem al carrer cada setmana. Per tant, va demostrar la voluntat de canvi amb els peus, en una bona colla de manifestacions, per qüestions territorials, contra la guerra, el PHN, la globalització, etc. Ja hi havia un seguit de gent que havia expressat la voluntat de canvi polític. Després va arribar un canvi, tant a Catalunya, com a Espanya, amb la contribució a fer fora el PP.

Entenem que cal, de nou, que l'esquerra fem més social la nostra pràctica política.

—Un dels punts que també abordareu és la visualització pública d'EUiA. Això exigeix també una revisió de la relació amb Iniciativa?

—La coalició amb ICV és una experiència positiva. Hi ha qui fa més de 25 anys que és en una coalició i, dia sí dia també, en sentim notícies per problemes de relació. Nosaltres en fa cinc, després de moments molt convulsos, i trobem que és una bona experiència. Però, pels èxits aconseguits i per aquest espai d'esquerres que defensem, creiem que cal anar més enllà. Per això proposem de passar d'una coalició electoral a una de política. Pensem que, amb una

d'electoral, limitem les potencialitats de la coalició, perquè els punts de trobada només són al grup municipal o parlamentari, i es retroben quan hi ha processos electorals. A part dels processos electorals, volem fer política conjunta. I em refereixo als termes en què m'expressava abans, de manera participada, amb els sectors, amb el territori. Per exemple, l'any vinent s'escauen seixanta anys de l'OTAN. A Catalunya vam dir no a l'OTAN. Milers de persones van sortir al carrer fa sis anys contra la guerra a l'Iraq. I encara hi ha guerra. Què fem davant d'això? Com reactivem políticament aquest moviment? Això volem treballar amb Iniciativa, més enllà de les gestions institucionals de cada dia.

Això ens faria arribar a més gent que ja ens ha donat suport electoral, que no respon tant a una visió de partit, sinó d'un espai polític.

El procés estatutari va obrir portes federalitzants. Si es tanquen, molts es preguntaran de què ens serveix Espanya

—Aquest espai de Catalunya ha trobat una forma d'articulació reeixida. Al País Valencià, aquest espai no s'ha pogut articular, i tampoc a l'estat espanyol, amb IU. Com és?

—A veure, jo no sóc partidari de models. I, per tant, no es poden exportar models organitzatius. Quan algú ho ha fet, com quan es va fer allò d'exportar els verds a Madrid... Algú es recorda de Mendiluze? I aquesta era una fórmula que van exportar els meus socis. I a part del *tochazo* de Tamayo i Sáez, el 2% de Mendiluze també va contribuir a un determinat resultat electoral. Crec que el problema d'IU és no viure en la pluralitat. També penso que hi ha hagut dificultats d'actualització, moltes dificultats d'arrelament, és a dir, més moviment i menys partit, i el fet d'estar molt pendent de les dinàmiques institucionals. Uns perquè tenen una visió –el PCE– de partit manaire, i els altres

perquè intenten una certa visió actualitzada i excloent amb uns que teòricament estan desfasats, és a dir, intenten prescindir de l'experiència del PC: això ha portat a aquesta visió estreta de pluralitat. Lamento molt la fractura al País Valencià. S'ha demostrat que ni allò que va plantejar EUPV –a qui li va faltar més cintura– ni allò que es pensaven els companys d'Iniciativa pel País Valencià –amb el suport dels nostres socis a Catalunya–, que els uns eliminarien els altres, no s'ha complert res. El fet és que no hi ha representació. I qui continua governant al País Valencià? El PP. Tots dos han perdut. Tots tenen responsabilitats. Passa que uns han trencat, IPV, i els altres, EUPV, els ha faltat cintura.

—Pel que fa a Catalunya, debats clau com el del finançament o, especialment, el de l'Estatut planen sobre el govern i la política catalana. Quina posició té EUiA en vista d'una eventual retallada estatutària?

—Sense dubte, tindrà conseqüències. Se m'escapa quines, però en tindrà. El govern del PSOE no ha estat a l'altura del debat estatutari. Han d'assumir que hi ha uns acords que s'han de complir. Més enllà que, per a nosaltres, allò que pugui dir el Tribunal Constitucional està molt deslegitimada, per la seva politització. Però més enllà del dictamen, el PSOE hauria de tenir molta més coherència amb allò que es va pactar. El senyor Zapatero s'equivoca. Entenc certs tremolors per algunes realitats electorals. Però on va tenir més suport va ser a Catalunya. I no complir allò que es promet té costos. L'esquerra espanyola ha d'entendre que Espanya serà si és federal; si no, no serà. El procés estatutari va obrir portes federalitzants. Si es tanquen, molts es preguntaran de què ens serveix Espanya. I això comporta canvi de dinàmiques socials i polítiques. I aquesta visió no tan sols la tenen persones que es poden identificar amb la independència.

Som un projecte sobirà, nacional, som independents d'IU. Som una organització que defensa el dret de decidir i l'autodeterminació –no perquè ara s'hi apunten alguns–, que volem un projecte federal a Espanya i a Europa. Però si posen en qüestió aquesta voluntat de viure junts, serien molt irresponsables.

Enric Rimbau